

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ένατον μετρούντες χρόνον
'σὶν γῆν ἔδρουμένον τῶν Παρθενόνων.

Ἐνθακόσα τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ 'βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχίλια.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἴκοσι κι' ὀκτὼ Φλεβάρη
κι' ἡ Μις Δούγκαν θ' ἀριθάρη.

Ποῦντος ὀκτακόσα πέντε καὶ τριάντα,
Τζώρτζη τῆς Κερκύρας, σῆκω καὶ νταγιάντα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ.— Βουλὴν τὴν παμμακάριστον,
τὴν ἀληθῶς εὐχάριστον,
δεῦτε καὶ νῦν ὑμνήσωμεν
καὶ ξαναπροσκυνήσωμεν.

Δεῦτε κι' ἐμεῖς, βρὲ Περικλῆ, νὰ κάνωμε καρτέρι...
Παρασκευὴ καὶ Σάββατο σωτήριο νυχτέρι.
Παρασκευὴ καὶ Σάββατο καινούρια ξεφαντώματα
κι' ἐπίθεσις καὶ πόλεμος ἕως 'στὰ ξημερώματα.

Ἐρχινε μπόμπαις δυναταῖς μὲς 'στῆς Ἀρχῆς τὰ κάστρα
κομματῶν βουλιμῖα,
καὶ μὲς 'στὸ Βουλευτήριο δὲν ἀναβε θερμάστρα
γιὰ τὴν οἰκονομία,
κι' ἔλεγκαν τουρτουρίζοντες οἱ ρήτορές μας ὅλοι
πὺς ἔτσι μόνον θὰ γενοῦν στρατεύματα καὶ στόλοι.

Μοῦτρα πολλὰ κι' ἐρίτιμα
ἐμπιστοσύνης ζήτημα
μέχρι τῆς πρώτης χαραυγῆς ἀγρυπνᾷ τὰ κρατεῖ
καὶ μόνον δι' ἀγρυπνιῶν σκαρόνεται στρατοί.

Ὁ Χατζίσκος κάθε τόσο τὸ κουδοῦνι του βροντᾷ,
ὅμως μάχεται δεινῶς
Γούναρης ὁ Πατρινός,
καὶ πρὸς Γούναρην ἀμέσως Γουναράκης ἀπαντᾷ.

Συνεδρίασις μεγάλην,
κι' ἦτο τρίτη πρωΐνῃ
ὅταν ἔξαφνα τοῦ Ράλλη
μᾶς ἐξύπνησε φωνή.

Ἀρχηγοί, κι' ὁ Μήτσος λέει δίχως σχήματα πολλὰ,
πάρετε 'στὰ χέρια σας
τὰ σοφὰ τεφτέρια σας,
γιὰ νὰ 'δοῦμε τέλος πάντων τίνος εἶναι τὰ καλά.

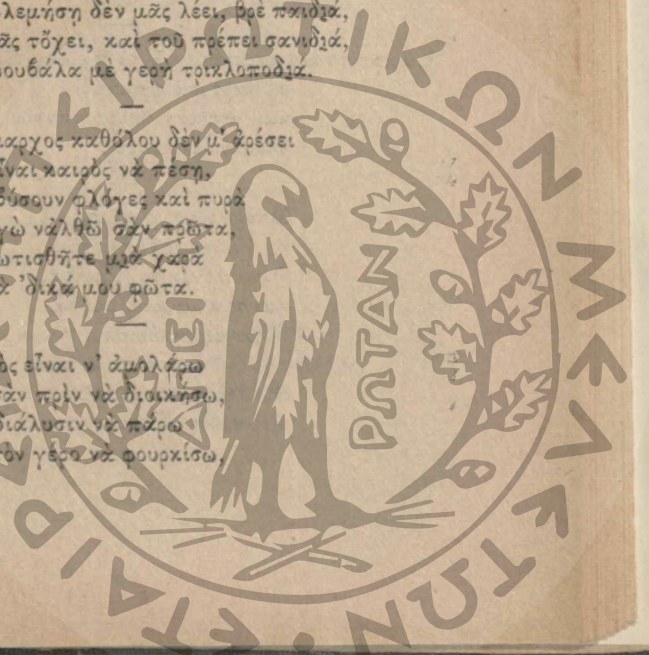
Ὅταν ἤμουν 'στὸ Κουβέρνο μὲς 'στῆς τόσκις μου σκοτούραις
ἄφρα καὶ γιὰ τὸν Κόντε μερικαῖς μηχανοτούραις,
πλὴν ἐκεῖνος δὲν τῆς θέλει καὶ 'δικαίς του ξεφουρνίζει
καὶ μ' αὐταῖς μᾶς δαιμονίζει,
καὶ ζητεῖ ζῶν νὰ δώσῃ 'στὴν Κυβέρνησι τὴν ψόφιαν
μὲ 'δικὰ του γιαντροσόφια.

Ἐκοπίασα ν' ἀφήσω γιὰ τὸν Κόντε τὸν τεμπέλη
νομοσχέδια τῆς ὥρας, πλὴν ἐκεῖνος δὲν τὰ θέλει,
μὰ κακὸ 'δικό του κάνει καὶ τὴν πλάνη του θὰ νοιώσῃ
καὶ πικρὰ θὰ μετανοιώσῃ.

Φαίνεται καὶ παλληκάρη
καὶ κρατεῖ καὶ ξίφος Ἄρη,
μὰ μὲ ποιοὺς θὰ πολεμήσῃ δὲν μᾶς λέει, βρὲ παιδιὰ,
μυστικὸ κι' αὐτὸ μᾶς τῶχει, καὶ τοῦ πρέπει σανιδιά,
καὶ μεγάλη κουντρουδάλα μὲ γερόν τρικλοποδιά.

Ὁ Κόντες ὁ πολέμαρχος καθάλου δὲν μ' ἀρέσει
κι' εἶναι καιρὸς νὰ πέσῃ,
νὰ σθῶσιν οἱ λόφοι καὶ πυρὰ
κι' ἐγὼ νὰ λθῶ σὰν πρόβα,
νὰ φωτισθῇτε μὲ γὰρ
μὲ τὰ 'δικά μου φῶτα.

Καιρὸς εἶναι ν' ἀμύλωσῃ
καὶ σὰν πρὶν νὰ διοικήσῃ,
τὴν διάλυσιν νὰ πάρῃ
καὶ τὸν γέρον νὰ φουρκίσῃ.

που μαζί μου τώρα τάχει, σκιάζεται μὴν κἀνά στρογγυαν,
καὶ μ' ὠνόμασε καὶ Δούγκαν.

Γελῶ Ζαήμεδες ἰχθύς
κι' ἀρχὴν καὶ πάλιν ὀρεχθεῖς
βρίσκω τοὺς φόρους ἐπαχθεῖς,
ἀλλὰ συγχρόνως κι' ἀπεχθεῖς.

Τοὺς φόρους δὲν τοὺς δέχομαι καὶ δὲν τοὺς ὑποφέρω,
ἐγὼ καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν Ἀνακτόρων χαίρω,
διότ' εἰς ὥρας σοβαρὰς καθόλου δὲν ἐγάξιφα,
καὶ τὰ λουριὰ τῶν φοιτητῶν
μὲ τὸν ὑπάρχοντα στρατὸν
ἐμείλικτος τὰ μάξιφα.

Καὶ φόρους δὲν ἐπέβαλα 'στὸ κράτος σὺν κι' αὐτοὺς
γὰρ στῶλους καὶ στρατοὺς,
κι' ὑπὲρ τῆς ἀρχαιότητος γενναῖον δείξας ζῆλον
ἔσωσα τὴν Ὁρέστειαν, ἔσωσα τὸν Αἰσχύλον.

Ἔτσι ποὺ λὲς ὠμίλησε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
κι' εἶπε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
γὰρ τὸ χρυσόξανθο μαλλί
πῶς ἔδωσε Προθυπουργοῦ σπουδαίως ἐξετάσεις.

Ἀπαρτία δὲν ἦτο σωστὴ
καὶ πατέρες γελοῦν σεβαστοί.
Ὁ Γεράκης τὴν λίστα διαβάζει
κι' ὁ γέρος Ἀλεξάκης κυττᾷ
τοὺς ἀπόντας παρόντας μὴ βάζῃ
καὶ προσέχει γὰρ αὐτὸ κι' ἐρωτᾷ.

Ὁ Γεράκης καλεῖ τοὺς θαμῶνας,
ὅμως λείπει κι' ἐκεῖνος κι' αὐτός,
ὁ δὲ γέρος παπποὺς ὁ χειμῶνας
τὰ γεράκια κυττᾷ σὺν αἰτός.

Βλέμμα ρίπτουν ἱλαρόν,
κι' ὁ Χατζόπουλος ὁ πᾶν
ἄρον ἄρον καταφθάνει,
κι' αὐπνος, καρηθαρῶν,
μ' ἓνα τόνον σοβαρὸν
ἀνεφώνησε παρών,
γιατὶ θάταν ἀπαρτία
νὰ μὴ κἀνοὺν ἀπαρτία.

Ἐμαρτύρησαν καὶ πάλιν ὅλ' οἱ παῖδες τῶν γιγάντων
μὲ μαοτύριο φρικτὸ,
καὶ γινῆκαν τέλος πάντων
ἐλατὸν δεκκοκτῶ.

Μαύρη ρόγα γράλισε
κι' ὁ Ζαήμες λάλησε
λίγα λόγια κι' ἀκριβὰ,
καὶ σὲ κόμματα βουβὰ
δόξαν ἐξησφάλισε,
καὶ ζητήματα στρατῶν
ἄνευ φάρων περιττῶν
ἔψε σῶσε πᾶλυσε.

Ἦέταξ' ἔνας πελεκάνος,
μίλησε κι' ὁ Καραπάνος,
κάθε γίγας, κάθε νάνος,
κι' ἡ πατρίς ὑπερηφάνως
μὲ βαρὺ πολέμου κρόνος
ἔτρεξε νὰ πᾶρῃ Γιάνος.

Λαμποὺς καὶ νῦν φωσφόρος τῶν νυκτῶν
ἐφώτιζε Βουλὰς τὰς Ἑλληνίδας,
ὅπότεν εἰς τὸ βῆμα τὸ φρικτὸν
ἠκούσθη νὰ λαλῇ κι' ὁ Λεωνίδας.

Στοὺς διαδρόμους κάμποσοι λιμάρουν,
στὴ σάλα ρουχαλίζουσε πολλοί,
κι' ἄλλοι 'στὸ καπνιστήριό φουμάρουν
καὶ λὲν γὰρ τῆς ἀγνώστου τοῦ σκυλὶ,
ποῦ τοῦ Λεβίδου δ' ἀγάσσε τὴν κόρη,
κι' ἐπαπειλοῦν τοὺς σκύλους νέοι φόροι.

Κενὰ καὶ τοῦ λαοῦ τὰ θεωρεῖα,
κι' ἀπὸνα θεωρεῖτο μιὰ κυρία
μονάχη τὰ γενόμενα προσβλέπει
καὶ τοὺς πατέρας, πούπιναν σάλεπι.

Τὶ βραδεῖα, Περικλέτο, κι' ἐκείνη!
καὶ τὰ βάθη τῆς κάθε ψυχῆς
καὶ τοὺς λίθους αὐτοὺς συνεχίγει
τῶν μαρτύρων φρικτὴ παννυχίς.

Ὁ σὺ Κόντες τὸ πόδι 'κουνούσε
κι' ἔπεφτ' ἔξω 'φιλούτσικο χιόνι....
τί μεγάλο κακὸ τοῦ 'μνηοῦσε
ὁ βορίζς, ποῦ τὰρῶνα παγώνει.

Οἱ κλητῆρες 'στὰ πόδια τῶν ληόνων,
τὸν Σιμόπουλο φίλοι κυκλόνουν,
τὸν σοφὸ τῶν Ρωμῶν Τσαμπερλαίν,
καὶ δὲν ξέρω 'στ' αὐτὸ τοῦ τί λέν.

Κάθε λόγος χρυσὸς τῆς Ἀλάσκας
καὶ τὰ στόματα βγάλουν ἀφρούς,
καὶ 'στὴν ἔδραν ἐπ' ἂν ὁ Παλάσκας
ὑπνους πέρνει γλυκεῖς κι' ἐλαφρούς.

Κι' ἠκούσθη τότε μιὰ τρανὴ
καὶ πολεμοκράκτη φωνή:

Ὁρμᾶτε, σεῖς Ἰάπωνες, κατὰ τοῦ Θεοτόκ,
'στὸν Κερχυραῖον πέσατε
καὶ τοῦτον ὑποθέσατε
γὰρ φρούριον τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ καὶ τοῦ Βλαδιβοστόκ.

Ρίχνετε κατεπάνω του γὰρ μπόμπαις καὶ μυδράλαις
ψωμῆς, καφφέδες, ζάχαρες, ἄλευρι, σιμιγδάλια,
κάθε πιστό, κάθε φαγί,
κι' ἄλάτια καὶ πιπέρια,
κι' ὅ,τι βαρεῖα φορολογεῖ
καὶ μὲ τὰ δρό του χερία.

Ρίχντε δραχμαὶς μεταλλικαῖς 'στὰ τεῖχη τῶν φρουρίων,
ρίχνετε καὶ ψηφίσματα τῶν συλλαλητηρίων,

Ἐξοδος Ἰαπώνων εἰς τὸ Βλαδιβοστόκ,
ποῦ παρ' ἡμῖν καλεῖται Γεωργάκης Θεοτόκ.

Ὁ Παπαγιαννακόπουλος 'στὰς Πάτραις νὰ μιλῇ,
'στὰς Θήβας ὁ Κυρέλος,
κι' ἀπὸ παντοῦ ν' ἀντιλαλοῦν Κικέρωνες πολλοί,
ὄνπερ οὐκ ἔστι τέλος.

Ἐμπρός νὰ βομβαρδίσετε τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ τὰ κάστρα,
καὶ κάνετε χαλάστρα
σε τοσοῦς φόρους ἐπαχθεῖς τοῦ Κόντε τοῦ Σποργίτη,
ποῦ τώρα 'σῆκωσε κι' αὐτὸς Βουλγαροκτόνου μύτη.

Δὲν βλέπει τὰ φαίβοκλὰ τοῦ καθενὸς ἱππότη,
δὲν βλέπει τὰ λουστρίνια τοῦ καὶ τὸν περίπατό του,
δὲν βλέπει τὴν Γαρίτσα του καὶ τὸ Ποντικονῆσι,
μὰ θέλει σῶνει καὶ καλὰ
νὰ μᾶς γανώσῃ τὰ μπαλά,
καὶ τοῦ παπποῦ τὰ τρόπαια κι' αὐτὸς νὰ συνεχίσῃ.

Κατεπάνω προχωρεῖτε
καὶ βαρεῖτε καὶ βαρεῖτε,
κι' ὁ Μικᾶδος Μουτσούχο κι' ἡ Μικᾶδνα Χαρῶκο
ξεφωνίζουν πῶς γὰρ αὐτοὺς
τοὺς Ρωμᾶίκοις στρατοῦς
μήτε τρύπη δὲν θὰ μείνῃ γὰρ τὴ ράχη σας σούρτουκο.

Μπαμ καὶ μπούμ νὰ γίνῃ θρῆνος
καὶ νὰ πέσῃ βροντερός
κι' ὁ Σιμόπουλος ἐκεῖνος,
φορομπήκτης τρομερός,
ποῦ τὸν ἱσχυρὸν τοῦ φοβᾶται κάθε τῶν κυνῶν ἀγέλη,
κι' ἴσως φόρους ἐπαλλήλους
ξαναβάλλῃ καὶ 'στους σκύλους,
πρὶν ἀρχίσουν νὰ δαγκάνουν καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐν τέλει.

Ρίχντε τὰ κάστρα κατὰ γῆς, μιὰ πέτρα νὰ μὴ μείνῃ,
καὶ σεῖς νὰ βγῆτε νικηταὶ γὰρ νὰ ξαναφτηνήνῃ
καὶ τὸ χαρτίσκι τοῦ ψωμὶ καὶ τὸ ψωμὶ τοῦ χαρτίσκι,
νὰ πίνουμε φτηνὴ καφέ καὶ ναργίλε γιάδῆσκι.

Νᾶναι φτηνὸ καὶ τὸ κρασί
καὶ νὰ μιλῶμε' εὐτραπέλια,
καὶ φερε' γρηγορὰ μισή
σε ὅσο ποτήρια, κάπελα.

Τοιοῦτοι λόγ' ἠκούσθησαν φωνῆς ἀρχαίων παπῶν
κι' ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος, τῆς Κορδοῦς Ἰάπων,
ἐμπιστοσύνης ζήτημα ποστεινὴ 'στὸ φουμάτο,
πλὴν ὁ παπποὺς ὁ Κορδανᾶς.

τοῦ Κώστ' ἀκούσας τὰς φωνάς,
ἀπ' τὸν ζακέ τὸν τράβηξε καὶ τοῦπε: κάτσε κάτω.

Κάθισε κάτω παρευθὺς
καὶ μόνος πρέπει νὰ σκεφθῇς
πῶς δὲν συμφέρει σήμερα 'στὸ γνωστικὸ Κορδόνι.
σὺ πρῶτος, Γιαπωνέζε μου, ν' ἀρχίσῃς τὸ κανόνι.

Γιατί κι' ἂν πέσουν, Κώστα μου, μὲ τὰ 'δικὰ μας θούρια
τοῦ Πόρτ-Ἀρθοῦρ τὰ φρούρια,
μὰ δὲν σκοπεύω νὰ γενῶ τοῦ Μήτσου σκαλοπάτι
ν' ἀνέβῃ 'στὸ Παλάτι,
καὶ νὰ τὸν ἔχουν 'στὴν Αὐλὴ γιὰ πρῶτο καθβαλιέρο
καὶ τὴν διάλυσιν κρατῶν νὰ λήῃ: ξύσου γέρο.

Κι' ὁ Κώστας ἐσιώπησε κι' ἐκάθισε σὰν πρῶτα,
κι' ὁ Ροῦφος, νέος Πατρινός,
'στὸ βῆμ' ἀνέλαμψε δεινός,
ἀλλὰ τὸν τράβηξαν κι' αὐτὸν ἀπὸ τὴν ρεδιγκότα.

Κι' ἔτσι μὲ τὰ τραβήγματα
ζακέδων καὶ ρεδιγκοτῶν
ἐσίγησαν κηρύγματα
κορδονοφόρων μαχητῶν.

Κι' ἄλλος Ἰάπων μαχητῆς
καὶ τῆς Κορδόνας βουλευτῆς
ἐπρότεινε βομβαρδισμόν ν' ἀρχίσῃ τὸ Κορδόνι,
μὰ τὸν ἐτράβηξαν κι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ παντελόνι,
ὅταν Ἀναστασόπουλος, ὁ βουλευτῆς Μεγάρων,
ἐπρότεινε τὴν ἔφοδον κατὰ τῶν Γοσποδάρων.

Κι' ἄρχισε τότε, Περικλῆ, βομβαρδισμὸς σπουδαῖος,
φρικώδης καὶ ραγδαῖος,
καὶ γενικὴν ἐπίθεσιν τὸ Πόρτ-Ἀρθοῦρ ὑπέστη,
ὁ Κόντες μας τοῦτέστι,
πλὴν ἀντεστάθῃ κρατερόν
πρὸς θλίψιν μας καὶ πόνον
κι' ἐσίγησε πρὸς τὸ παρὸν
τὸ πῦρ τῶν Ἰαπώνων.

Ὅμως κι' ἂν δὲν τὸν ἔρριξαν θὰ ξαναπάρουν φόρα,
κι' ὁ Κόντες ὁ Πορταρθουρᾶς
ἀπὸ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς
πολιορκεῖται τώρα.

Κι' ἔφεξε, βρὲ Περικλέτο, καὶ χρυσῆς ἡμέρας βλέμμα,
εὐελπίς ἀκτὶς ἡλίου,
κατεφώτισεν ἡρέμα
τὴν Βουλὴν τοῦ μεγαλείου.

Κάθε πολεμάρχου κοῦτρα
κι' ἀγρυπνίας θλιβεράς,
κι' εἶχαν ὅλοι κᾶτι μοῦτρα
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς.

Κι' ὁ παππούλης ὁ ναυμάχος, ὁ νεάζων κι' εἰς φωνήν,
ὁ γνωρίζων, καθὼς λέγει, δεξιῶς ἡμιονεῖν,
ὁ 'στὸν ὄσιον Λουκᾶν μετὰ φίλων του πρὸ χρόνων
ἀναβάς ἐφ' ἡμιόνων.

Ὁ πατέρας ὁ διδάχας τὸ μὲ πάτερα νικάν
καὶ 'στοῦ Κόντε τὸ κεφάλι ψάλλων τὸ κατὰ Λουκᾶν,

ὁ θυμώσας καὶ τραβήξας τοῦ Κωστή τοῦ τὸν ζακέ,
ποῦ 'στὰς ἐκλογὰς ἐκείνας ἔφαγε τὸν τενεκέ.

Ὁ πικρὰ καλχαίνων ἔπη
τὸ πικρὸν δροσίζει στόμα
μὲ γλυκύτατον σαλέπι,
προσφερθὲν ὑπὸ τοῦ Ρώμα.

Κάθε μῆνις ξεθυμαίνει
κι' ὁ Τραυλὸς τραυλίζει: κρύο,
κι' ἡ κυρία παραμένει
μοναχὴ 'στὸ θεωρεῖο,
κι' ἕνας κι' ἄλλος περιέργως ἐρωτοῦσε, βρὲ τσιφούτη,
σὰν ποῖα τάχα νᾶναι τούτη.

Κι' εἶπα τότε, Περικλέτο, 'στὰς ἀργούσας τὰς γαστέρας,
ποῦ μὲ νίκαις μᾶς μεθᾶνε:
γιὰ νὰ κάθῃ 'ἔως τώρα καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς πατέρας,
ἡ Μακεδονία θᾶναι.

Κι' ἐτελείωσαν τὰ πάντα τῆς περιλαλήτου πάλης
κι' εἶχε φύγει κι' ὁ Ζαήμες κι' ὁ πολὺς κατασκαρμάλλης,
καὶ σὰν 'πηγαινε 'στὸ σπῆτι μὲ παλληκαριοῦ φωτιά
κᾶτι μάγισσας τοῦ Μάκβεθ τοῦ 'ψιθύριζαν 'στ' αὐτιά.

Ὡ συμπέθερε στωμύλε τοῦ κυρίου Κυριακούλη,
ποῦ σὰν φάντασμα τοῦ Βάγκου 'στέκεις 'μπρὸς εἰς τὸν παππῶν
σὺ διάλυσιν θὰ πάρῃς, σὺ λαλίστερος κορώνης
θᾶσαι Θάνας, θᾶσαι Γλάμης,
θᾶσαι μπάρμπας τῆς Κορώνης,
θᾶσαι τῆς Κορώνας βλάμης.

'Στὸ Κουβέρνο θὰ πετάξῃς ἐλαφρότερος καὶ κούφης
χρυσασπίδος γοργοπτέρου,
πιθανὸν καὶ νὰ γυρίσῃς σανιδᾶς κοκκινισκούφης
μὲς 'στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέρου.

Π.—Μὰ δὲν μοῦπες ἂν εὐρέθῃ τῆς κυρίας τὸ σκυλί,
ὅπου 'δάγκασε τὴν κόρη τοῦ Λεβίδη, Φασουλῆ.

Φ.—Ἐέρω μόνον πῶς κλητῆρες πηλαλοῦν ἀπάνω κάτω
δι' ἐρεύνας δραστηρίας,
πῶς ὁ Βούλτσος παραιτήθῃ, κι' ἔφαγε κοτζάμ σπαθᾶτο
τὸ σκυλάκι τῆς κυρίας.

Π.—Ὅρσε τὸ λοιπὸν δρὸ φάπαις μὲς 'στὴ μούρη σου, κωθῶν
καὶ νὰ πᾶς νὰ τὸ γυρέψῃς μὲ τὸν Φὸν-Κολοκοτρώνη.

Ἡ τοῦ γαμβροῦ μας ἀδελφὴ, Καλλιόπη Μοσχονᾶ,
κόρη τῆς Κρήτης διαλεκτὴ μὲ δῶρ' ἀληθινὰ
καὶ μὲ σπανίως ἀρετάς,
ἡρραβωνίσθη κατ' αὐτάς

Νίκον τὸν κτηματέμπορον, τὸν Δασκαλάκην ἦτοι,
κι' ὁ Φασουλῆς καὶ μόνος του καὶ μ' ὅλο του τὸ σπῆτι
τοὺς εὔχετ' εὐτυχήματα μυρία καὶ μεγάλα,
κι' αὐτὸ τὰ θάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Ἐφημερίς Ἰγείας, πραγματικῶς σπανίας,
καὶ χρήσιμος δι' ὅλους κι' ἐν πάσῃ οἰκογενεῖᾳ.
Ἄλφα Γεωργιάδης, Ἀσκληπιάδης πρῶτης,
διευθυντῆς κι' ἐκδότης.

Ἀνέλπιστος Ἀγάπη,
ἔργον τοῦ Κώστα Λιάπη.